

Música per a nens?

No, gràcies.

Fa molt de temps ja ens van colar el menjar per a nens amb “mi primer yogur”. Menjar especial per a nens? A part de la lactància materna... Roba per a nens? Només importa la talla, perquè als nens no els importa l'aspecte que tenen, estan ocupats amb coses importants.

M'han explicat que amb la revolució industrial apareix l'escola, perquè així les mares també puguin rendir a les fàbriques. Escoles, presons, hospitals i geriàtrics acaben de separar la població productiva de la improductiva, que fa nosa. Però que faci nosa no vol dir que no pugui ser una font d'ingressos... La cirereta del pastís ha sigut l'anomenada música per a nens/kids/xics. Perquè... aviam, per quins set sous seria dolent que la canalla escoltés una suite de Bach o una cançó ié-ié italiana?

Jo penso que la cultura és adequada per a un infant quan és apta. En això els pares hi tenim l'última paraula. Apta físicament seria que la pugui gaudir segons horaris i volums. Personalment la música forta em molesta molt i quan els concerts són a les tantes m'adormo i no puc estar atenta. O sigui, que cada persona té unes característiques per edat o forma de ser que fan que li sigui convenient o no un esdeveniment artístic.

Per altra banda, hi ha la qüestió dels “continguts”. La música, quan va començar (segons he llegit i em quadra pel que he reflexionat) era una cosa molt pràctica i per això tan necessària. Per caçar, per llaurar, perquè ploqués, perquè l'infant s'adormís, per celebrar esdeveniments naturals o socials (casaments, morts, naixements). La cosa s'embolica quan les lletres expliquen amb sang i fetge o figa i pardal romanços que havien passat. La canalla o bé estava dormint o bé no hi eren perquè no anaven a la taverna, o potser ho sentien i no se'ls protegia tant.

Parlant de tavernes, encara no han inventat “mi primer whisky”. Calla, sí, hi ha un cava sense alcohol, quina heretgia (una piscina sense aigua, per no ofegar-se). No cal que la canalla ho faci tot, no? (no condueixen automòbils). Els va molt bé fer menys coses, tenir temps per jugar i avorrir-se.

Si la música no té una lletra inquietant, aleshores la poden gaudir. Quin és el problema? No hauríem de fer música desnatada, amb un vocabulari pobre i cantada amb veu d'idiota (que és la que fem quan un adult intenta imitar un nen i queda llastimós i ridícul).

La música que fem ha de ser la que ens ve de gust fer i hem de dir allò que ens ve de gust dir. Potser la mainada no ho entendreà o potser els seus progenitors no voldrem que escoltin aquelles lletres perquè no els toca per maduresa. Molt bé, els infants no s'han de preocupar per les cabòries dels adults ni els seus problemes.

La música per a nens no existeix. Hi ha música, bona, dolenta, amb lletres divertides, poètiques, punyents, esfereïdores, indecents, masculistes... Com a pares hem de decidir què volem que sentin els nostres fills. Però les guitarres, els violins i les bateries estaran ben o mal tocases. Trobo que una música o una pel·lícula bona és aquella que està feta amb passió, amb treball, i que qualsevol persona pot apreciar. Després hi ha nivells de complicació intel·lectual.

Els nens més petits (0-3 anys, “hablando mal y pronto”, que sempre deia l'Ibon Sarasola) no necessiten més espectacles que la vida en si. Descobreixen el seu cos, el de la mare i el pare, les textures de la roba i del terra, tot el que hi ha a l'herba. Mosseguen pals, llepen pedres, escolten i senten el que els envolta, pardals, taxis, ràdios, tocadiscos. Per cert, aprofito aquestes línies per començar la campanya “**Deixeu en pau els infants de 0-3 anys**”. Són molt sensibles i si no volem espatllar-los la sensibilitat i que s'endureixin, els hauríem de buscar llocs silenciosos, relaxants. I la campanya “**Silenci abans dels espectacles**”. Quina mania a posar música abans i després dels concerts. És com si glopegéssiu calimotxo abans i després d'un tast de vins per no tenir la llengua avorrida.

Encara em quedo parada que es facin cursos de sensibilització musical... No m'imagino una persona de Guinea Bissau fent música i dansa a l'escola. Per què? Si en sap tothom! (Ens dirien.) Seria com fer una assignatura de gresca o de dir coses gracioses o de fer bromes. Bé, potser aviat necessitarem aquesta assignatura?

Sobresaturació. Això també ho he observat molt sovint en els espectacles tant per a infants com per a adults. Ara el músic ja no es limita a cantar i tocar. No, ara hi ha l'escenografia impactant, llums enlluernadors, el vestuari llampant, les coreografies més o menys encertades i per si no fos prou,

projeccions, titelles, algú que dibuixa en directe o fa ombres xineses... Què passa? Tenen por que ens avorrim? No podem concentrar-nos en una sola disciplina?

També hi ha la qüestió de la durada. Escoltem la música durant un quart d'hora i prou, perquè ja en tenim prou. Perfecte, cadascú té una mida d'estómac diferent. Els adults per educació ens podem aguantar i esperar que acabin els artistes. Però els pares si veuen que l'infant ja en té prou haurien de marxar cames ajudeu-me per respecte a la resta de públic. O abans d'entrar, valorar com està l'infant en aquells moments: tindrà prou concentració o l'hem enganxat en un moment que necessita molt jugar? Ho sento, haureu de llençar les entrades, hi ha prioritats!

Els millors cantants per a una criatura són els seus pares, tiets, cosins. Algú que els sigui familiar. També són els millors rondallaires. No us gasteu els diners perquè un desconegut us prengui el lloc artístic estel·lar que esteu ocupant. Aproveiteu que ara sou els seus ídols. I si penseu que realment sou negats o no us ve gens de gust cantar, doncs sempre es pot recórrer als discos que us agradin i els escolteu o balleu junts. És com millor s'adquireix el ritme!

És màgica la música (i això que no soc gens hippy). És una cosa que no serveix per a res en un primer moment; no és com respirar, menjar, dormir, comptar, llegir, escriure, construir cases, fer roba o fabricar calderes... Serveix per passar millor un tràngol o almenys per no desesperar del tot. Et pot posar de bon humor. Ho sé. És antidepressiva, energitzant, tranquil·litzant, ajuda que els grups facin comunió, és sensual... Si hagués estudiat musicoteràpia us en podria dir el perquè científic; però és que els resultats es veuen.

Cantar en grup és brutal i ballar sol és alliberador. Antigament moltes feines tenien la seva música per seguir un ritme constant, perquè no fos tan avorrit, per entrar dins d'una espècie de mantra, i fins i tot es cantava perquè la feina sortís bé. Era com una assegurança. Rentar els plats amb música o sense... no hi ha color!

La música t'arrela a la vida. T'ajuda a viure quan has descobert que no té un sentit racional. És per això que si acompanyem els infants perquè puguin fer una connexió profunda amb la música els donem una eina molt potent.

Soc l'Helena Casas Sal. Em dedico a la música malgrat haver anat al Conservatori Municipal de Música. Soc música perquè quan era petita vaig tenir la sort de sentir els meus pares cantant a casa, perquè assajaven allà i de sentir els discos de música clàssica que posaven. Em sap greu, no soc escriptora i he deixat anar tot d'idees al voltant de la música i dels nens, sense seguir el fil i desendreçades...

Per cert, en una "educació" musical completa no hi pot faltar el disc *Thriller* de Michael Jackson.